

mit Side, vil det blive høist interessant at høre den Sagkundskab, hvormed han har omtalt dette Tilfælde derude; naar det sammenholdes med Virkeligheden, vil man vistnok paa sit Sted komme til ganske eiendommelige Forestillinger om, hvorledes en Mand fra et fjernere Sted kan tale om de Ting, som dog den, der maa kjende nærmere til Sagen, har tilladt sig at fremføre for Thinget. Jeg vil nu med Hensyn til den anden Tale, som har givet mig det Raad at tage Forslaget tilbage, strax een Gang for alle gjøre den almindelige Bemærkning, at, hvis det er en Mand, som man staar nær, saa modtager man et saadant Raad fra hans Side, men hvis det derimod er en Mand, som ogsaa med Hensyn til den Lov, hvorom der her er Tale, indtog et ganske særegent Standpunkt, da den tidligere var for her i Thinget, og som ikke var synderlig opbygget hverten af Tillæget til denne Lov eller af selve Loven, saa siger jeg: fra dette ærede Medlems Side modtager jeg ikke noget Raad i saa Henseende, men vil fastholde mit Forslag saa længe som muligt. Til Støtte for dette skal jeg nu fremføre nogle Bemærkninger, hvoraf ærede Herrer skulle høre, hvorledes Ordføreren og Andre talte om disse høistammede Hegn, dengang denne Sag først laa for. Ordføreren siger saaledes Sp. 5349 — det maa maasse være mig tilladt at oplæse det —: „Det er egentlig det, der har foranlediget Loven, nemlig Bestemmelsen om de høistammede Trær f. Ex. Pile som Hegn.“ Altsaa siger Ordføreren, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad), at det er dette, som har foranlediget denne Lov. Et Medlem, Folketingsmanden for Vestsø Amt's 6te Valgkreds, fremførte under samme Sag følgende: „Det forekommer mig, at man ved denne Bestemmelse alfor meget værner om de gamle uhenigtsmæssige Pile- og Poppelhegn, som findes paa mange Steder her i Landet og navnlig paa Derne“, og endelig erkjendte den høistærede Minister, at „de store, svære, levende Hegn, som findes mange Steder, ere til stor Skade“. Efter at jeg har nævnt disse 3 Udtalelser fra et Medlem, fra Ordføreren og fra Ministeren, kommer det Spørgsmaal, hvorledes denne Lov da skal faae sin praktiske Udfø-

relse i Livet, og det vil da ses, at Lovforslaget gaar ud paa, at de, som føle sig brøstholdne, kunne faae disse Hegn fjernede. Naar det nu har viist sig, hvad ogsaa det ærede Medlem for Østjysk Amts 4de Valgkreds (Schjerring) gjorde opmærksom paa, at den sidste Overlandvæsenkommission har dømt rigtig, naar den siger, at det ikke er noget Nabo-forhold, naar der ligger en Wei imellem, og at Hegnet derfor ikke kunde fjernes, saa kommer jeg tilbage til, hvad jeg tillod mig at sige ved Lovens Fremlæggelse, at, hvis dette er rigtig, saa vil Hegnsloven i en Mængfoldighed af Tilfælde, hvor den skulde yde en Mand Beskyttelse for hans Jord, ikke kunne gjøre det. Det er jo ikke Meningen, at man skal vente paa, at en anden Autoritet, nemlig Væsenet, som har ganske andre Ting at varetage, skal flytte et saadant Hegn. Hvad der altsaa er Tale om, er, at Lovgivningen skal give en Mand en Ret overfor Noget, som alle Parter anse for skadeligt, thi dette tror jeg allerede at have bemærket, at ikke alene Hegnslynsmændene fandt, at disse Trær skadede Manden, men Landvæsenkommissionen fandt ogsaa, at de burde kappes, ligesom endelig ogsaa Overlandvæsenkommissionen; da den undersøgte Sagen, fandt, at de skadede den vedkommende Mand, hvorvel den fandt, at det var til Ginder for Lovens Udførelse, at der laa en Wei imellem. Nu gaar mit Lovforslag ganske simpelt ud paa, at det ved disse Landvæsen- og Overlandvæsenkommissioners Ifølge ikke skal komme i Betragtning, om der i de Tilfælde, som omhandles i § 9 ligger en Wei imellem, medens der i Dvrigt ikke er Tale om, hvor bred denne Wei er, saa at altsaa den vedkommende Kommission vil kunne gjøre det, som den efter den ærede første Talers Mening nu ikke kan gjøre, nemlig dømme vedkommende Trær til at kappe disse Hegn, som fra alle Sider anses for at være til Skade. Saaledes er denne Sags Stilling. Den Indvending, at det skulde være en Leilighedslov, falder altsaa ganske simpelt bort overfor de utallige Forhold af den Art, som kunne opstaa. Naar man bliver opmærksom paa et Forhold som dette, og man ser, med hvor ringe Midler man er i Stand til at fjerne en Ulempe, som man maasse